

Het dode meisje

STAN LAURYSSSENS

Het dode meisje

Manteau

MEESTERS IN MISDAAD

Info en reacties:
stanlauryssens.be
stanlauryssens.com
www.facebook.com/stan.lauryssens

© 2014 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Arendsoog Ltd.
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
NL-1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Eerste druk maart 2014

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: April Elizabeth / Trigger Image / Hollandse Hoogte
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2964 1
D/2014/0034/224
NUR 330

Eerste dag

ASIELCENTRUM STEENOKKERZEEL – 10 U 15

Het dode meisje ligt onder een bord met de waarschuwing SLUIKSTORTEN! VERBODEN! in kalkletters. Vuurrode lippen, ogen wijd open. Haar benen zijn lang en mager. Zij draagt geen slipje, enkel een blauw jeansrokje, een wit gehaakt T-shirt met *Je t'aime, je t'aime* in grote letters en wollen sokken die te warm zijn voor de tijd van het jaar. Eén hand is op haar rug gebonden met een springtouw met gelakte, houten handgrepen. Uit twee mooi ronde kogelgaten tussen haar donkere haar gulpt een geiser van bloed, niet rood als ketchup maar donker en smeug als Luikse siroop.

Vliegen zoemen als brommertjes om haar hoofd.

Er waait een zachte wind. Het is een ouderwets mooie herfstdag met af en toe een zonnestraal in een blauwe hemel met schaapachtige wolkjes, een dag zoals er te weinig zijn in een mensenleven en toch stinkt de natuur naar omgewoelde aarde, zwammen en rottende gewassen.

Het dode meisje heeft zilveren blokjesbeugels op haar tanden die schitteren in het herfstlicht. Zij is stokstijf en steenkoud en ligt in een onnatuurlijke houding, met haar benen in twee hoeken, in een plas van bloed en braaksel dat langzaam in de aarde sijpelt.

In de verte klinken de eerste politiesirenes, ÍÍÍÍ-ÁÁÁÁ, ÍÍÍÍ-ÁÁÁÁ, als balkende ezels.

Plaats van de misdaad—plaats delict of *locus delicti* in het Latijn—zijn de maïsvelden op wandelafstand van het gesloten asielcentrum 127bis in het gehucht Humelgem bij Steenokkerzeel, in de schaduw van de luchthaventerminal van Brussels Airport en de controletoeren van Belgocontrol. Hier gleed op 25 mei 2008 een Boeing 747 van Kalitta Air van de baan, crashte in het maïsveld en brak in drie stukken. Het toestel vervoerde geen passagiers, alleen vracht, er waren geen gewonden, zelfs de piloot en zijn bemanning bleven ongedeerd.

Kerosinedampen trillen boven de tarmac van Brussels Airport. Naast de terminal zitten vliegtuigspotters op hun hurken in het gras en fotograferen landende en opstijgende vliegtuigen die rakelings over het beton scheren.

De koeien in de wei hebben geen oog voor de drukte op de tarmac, in de luchthaventerminal of in het asielcentrum.

De lokale politie van de zone VIMA (Vilvoorde-Machelen), een wetsdokter en het parket van Brussel komen ter plaatse onder leiding van onderzoeksrechter Ilse Dewachter en haar griffier.

‘Wie is het slachtoffer?’ vraagt de onderzoeksrechter.

‘Een dood meisje zonder papieren,’ zegt een agent van de lokale politie. ‘Zij heeft een lichaam als blauwe suikerspin.’

‘Draagt zij een armband of zo? Iets met een naam erop? Een halskettinkje misschien?’

‘Zij heeft een tatoeage op haar rechterbovenarm.’

‘Een tatoeage met een naam?’

‘Ja. Twee namen.’

‘Welke?’

‘PIRS♥ROBBIE. In paarse inkt.’

‘Wie is Robbie?’

‘Geen idee, m’vrouw.’

‘—en wie is Pirs?’

‘Het dode meisje, zeker?’

De onderzoeksrechter trekt haar wenkbrauwen op.

Pirs? denkt zij. Wie heet er nu Pirs?

Ilse Dewachter is sober gekleed in strakke zwarte jeans, een zwarte trui en zwarte mocassins. Zij staat bekend als een harde werker, altijd bereikbaar. In de gangen van het gerechtsgebouw aan het Brusselse Poelaertplein wordt zij door jaloerse collega’s ‘de werkmier’ of in plat Brussels ‘nen uijtslover’ genoemd.

De positie van de onderzoeksrechter is onaantastbaar: wat zij doet is wet en niemand, ook de koning niet, heeft de macht of de volmacht er iets tegen in te brengen.

Een agent van de lokale politie wijst met de vinger naar het asielcentrum.

‘Zoek niet verder, m’vrouw,’ zegt hij, ‘de moordenaar zit ginder in het asielcentrum. Daar verblijven tweehonderd asielzoekers van vijftig verschillende nationaliteiten, vooral Afghanen, Albanezen en Tsjetsjenen. Asielzoekers komen hier toe, van waar, dat weet niemand, zij dienen een asielaanvraag in en zolang de aanvraag niet is behandeld—zo’n procedure sleept jaren aan, hé—worden zij niet uit het land gezet. Een speelgoedkind als het dode meisje is voor die gasten even lekker als een boterham met Nutella voor ons, hé.’

‘Een asielzoeker met een vuurwapen?’ zegt de onderzoeksrechter. ‘Hoe komt hij daaraan? Geprint in 3D of zo?’

‘Waarom niet, m’vrouw? Waar die gasten vandaan komen, Kosovo, Montenegro, Albanië, daar hangen revolvers, pistolen en kalasjnikovs als rijp fruit aan de bomen.’

De griffier krabt in zijn haar. ‘Deze moord...’ zegt hij, ‘de manier waarop... zij doet mij denken aan de moord op

Ziena Kemous uit Kessel-Lo van wie het lichaam werd gevonden in het Heverleebos langs de E40, op de grens van Heverlee met Oud-Heverlee. Ik herinner mij dat grijze maden als Rice Krispies over het dode lichaam kropen en er kronkelende tunnels in boorden.'

Ilse Dewachter schudt het hoofd. 'Nee,' zegt zij, 'nee nee, Heverlee was een eremoord en een afrekening tussen twee Turkse families. Als je denkt dat een Turks meisje met *Je t'aime, je t'aime* op haar borsten te koop loopt, denk dan vlug iets anders.'

'Zat het dode meisje aan de drugs?' vraagt de griffier.

'Hoe meer asielzoekers, hoe meer drugs,' antwoordt de agent van de lokale politie. 'Die gasten ontbijten met heroïne, slikken wat xtc-tabletjes voor de lunch en 's avonds genieten zij van een echt feestmaal: heroïne, xtc, cocaïne, crack, met een jointje of twee als dessert.'

'Zo op 't eerste zicht ziet het dode meisje er dood maar gezond uit,' zegt de wetsdokter.

De gerechtelijke machine trekt zich op gang met honden, paarden, een helikopter, een waterkanon (om asielzoekers op afstand te houden) en een witte VW Transporter van het Forensisch Labo dat alle gerechtelijke research op zich neemt. Politiecombi's met brandende koplampen en blauw zwaailicht zonder geluid sluiten de Tervuursesteenweg en de Kortenbergsesteenweg af met rubberkegels en blauw-en-wit politielint en creëren een 'gerechtelijke omsluitingszone' die een eerste perimeter is waarbinnen enkel de volgende personen toegang hebben: de onderzoeksrechter, parketmagistraten, de wetsdokter, gerechtsfotografen, inspecteurs van het Forensisch

Labo, speurders van de FGP/Federale Gerechtelijke Politie plus een zogenoemde ‘referentiemagistraat’ bij het parket die gespecialiseerd is in verdwijningen.

Op alle toegangswegen naar de plaats delict trekken flikken in uniform de wacht op.

Wie ‘uit nieuwsgierigheid’ komt kijken, wordt teruggestuurd naar Humelgem, Steenokkerzeel of Zaventem.

Een zwarte Nissan Patrol—een robuust, glanzend bakbeest op vier wielen met gillende sirene en blauw zwaailicht op het dak—slompt tussen de velden en weiden en komt tot stilstand in een wolk van stof naast het dode meisje.

Eddy Thielemans stapt als eerste uit de dienstwagen, laptop onder de arm, en flasht zijn rechthoekige plastic ID-badje die niet verschilt van een eenvoudige bankkaart.

‘Thielemans, diensthoofd Cel Vermiste Personen.’

Hij draagt een blauwe trui met twee gouden kroontjes en de woorden **Politie Police** in twee landstalen op het linkerborstzakje van zijn trui.

Tilly Peeters, drie jaar hoofdinspecteur, flasht haar badge.

‘Tilly Peeters, hoofdinspecteur.’

Zij heeft rattig haar, pikzwart geverfd, en draagt een kort rokje en een strakke rode trui met V-hals waaruit haar borstjes opwippen als zachte puddinkjes. Tilly is heel jongensachtig met een lang, treurig gelaat.

Koen Buyck flasht zijn badge.

‘Koen Buyck, inspecteur.’

Hij heeft een stoppelbaard van vier dagen en verstopt zijn ogen achter een zonnebril van Ray-Ban met ouderwetse, ovale glazen. Zijn haar staat in pieken op zijn hoofd. Onder zijn kostuum draagt hij een glitterhemdje—heel blingbling met discokleuren—dat vers uit de verpakking

komt. Zijn lichaam is opgepept en gefinetuned in de gym en zijn gezicht is een onpersoonlijk masker waarop geen enkele emotie te lezen staat, ook niet wanneer hij spreekt.

Gerechtelijke speurders zijn gewoonlijk in burger, ‘in cravate’ zoals dat heet. In tegenstelling tot hun collega’s van de lokale en federale politie dragen zij geen uniform tijdens de dienst. Wel hebben zij een rode plastic armband om de linkerarm met het logo van de federale politie, een vlam of een samengevouwen hand—niemand die het weet—in een blauwe cirkel. Dat het logo van de federale politie als twee druppels water lijkt op het logo van het ultrarechtse Front National in Frankrijk is een aardige bijkomstigheid die niet door iedere speurder in dank wordt afgenomen.

Thielemans bindt een gordel in camouflagekleuren met vakken en zakken om zijn middel. In de zakken zitten een fototoestelletje, een zaklamp, een thermisch dekentje, een stukje zeep en een EHBO-pakket om in noodgevallen de eerste en noodzakelijke zorgen toe te dienen.

‘Wat heb je hier te zoeken, Thielemans?’ vraagt de onderzoeksrechter. ‘Moord is niet de bevoegdheid van de Cel Vermiste Personen.’

‘Met alle respect, m’vrouw,’ zegt Thielemans en slaat zijn laptop open en surft naar de site van de Belgische federale politie, www.polfed-fedpol.be, Dienst Opsporingsberichten.

Vermist [Minderjarigen]

Verspreid op verzoek van de Procureur des Konings te Brussel in samenwerking met Child Focus.

Vermissing van de 16-jarige Priscilla Schepens uit Grimbergen.

Feiten:

De politie en het parket van Brussel vragen om uit te kijken naar Priscilla Schepens uit Grimbergen die sedert een week wordt vermist.

Priscilla Schepens—‘Pris’ voor de vrienden—vertrok zaterdag kort na de middag te voet bij haar thuis. Voor zij van huis ging, zond zij een sms’je naar een vriendin met de boodschap dat zij op weg was naar de gemeentelijke fuifzaal in de Abdijbrasserie. Zij is er niet aangekomen en sedertdien ontbreekt elk spoor. Op het ogenblik van haar verdwijning droeg Priscilla Schepens een wit T-shirt, een blauw jeansrokje en blauw jeansjasje van het merk Amika, lage sneakers met witte veters en wollen sokken. Zij is 1 m 68 groot, heeft lang donker haar, een langwerpig gezicht en lichte, blauwe ogen. Zij spreekt Nederlands en Frans. Heeft u Priscilla Schepens gezien of weet u waar zij verblijft, gelieve dan contact op te nemen met de politie via het gratis nummer 0800/30.300 of via het nummer 116 000 van Child Focus.

‘Als diensthoofd van de Cel Vermiste Personen is het mijn taak om het lichaam van het dode meisje te identificeren,’ zegt Thielemans.

‘Welk meisje zoek je?’ vraagt Ilse Dewachter.

‘Priscilla Schepens,’ zegt Thielemans, ‘uit Grimbergen.’

‘Het dode meisje heeft een tatoeage op de arm. Er staat PIRS♥ROBBIE in paarse inkt.’

‘Pirs?’

‘Ja, Pirs.’

‘Niet Pris of Priscilla?’

‘Nee.’

Thielemans trekt de schouders op.

Inspecteurs van het Forensisch Labo in witte steriele overall, wit mondkmasker, witte muts, witte rubberlaarzen en oranje of paarse vinylhandschoenen plaatsen een witte tent over het dode lichaam zodat het uit de herfstzon en buiten bereik ligt van de pottenkijkers van het asielcentrum.

Tilly Peeters vraagt zich af of het mogelijk is, zoals sommige mensen zeggen, dat ogen voor eeuwig een afdruk bewaren van het laatste beeld dat zij tijdens het leven hebben gezien, zoals een gevoelige film, zodat de foto van de moordenaar voor eeuwig staat gebrand op de verstarde pupillen van het slachtoffer.

‘Zet alles op alles, dokter,’ zegt Ilse Dewachter. ‘Dit onderzoek heeft prioriteit H = Hoog en geniet absolute voorrang.’

De wetsdokter legt de eed af. Om zijn hals bengelt een stethoscoop. Hij is lang en mager, een jaar of zestig, met een dikke bos grijzend haar en heel elegant met een veelkleurige das op een wit hemd onder een zwarte overall en zware, zeemvelkleurige werkbottines van Caterpillar. In witte letters staat WETSDOKTER op de rug van zijn zwarte overall.

‘Ik zweer dat ik mijn taak naar eer en geweten nauwgezet en eerlijk zal vervullen,’ zegt hij achteloos en buigt zich over het slachtoffer, licht haar jeansrokje op en steekt een koortsthermometer in haar aars.

‘Wat doe je nu, dokter, en waarom?’ vraagt de griffier die alles noteert.

‘De temperatuur van een dood lichaam daalt met één graad Celsius per uur,’ zegt de wetsdokter. ‘De normale lichaamstemperatuur van een mens schommelt tussen 35,9 en 37,2 graden Celsius behalve bij iemand met een

vette kont, ik bedoel, iemand met serieus overgewicht. Vet isoleert, stabiliseert en houdt lichaamswarmte vast, zoals iedere dokter je kan vertellen, waardoor de lichaamstemperatuur van zwaarlijvige mensen 0,3 tot 0,4 graden hoger is dan bij mensen met een normaal lichaamsgewicht—maar ja, wat is normaal, de dag van vandaag?’

Een minuutje of zo later trekt hij de thermometer uit de aars van het dode meisje en snuffelt eraan.

‘Eenentwintig komma... komma... komma twee graden Celsius,’ zegt hij, ‘wat overeenkomt met de omgevings-temperatuur. Ik hoor het Frank Deboosere nog zeggen, op het middagjournaal: temperaturen tot tweeëntwintig graden in het binnenland...’

Na onderzoek van de mate van ontbinding en de lijkstijfte stelt de wetsdokter officieel de dood van het slachtoffer vast en vult een attest van overlijden in.

Snel, handig steekt hij watten met formol in neus, oren en aars van het slachtoffer om te voorkomen dat lichaams-sappen zouden wegvloeien.

‘Wie heeft het meisje gevonden?’ vraagt Tilly Peeters.

‘Een vliegtuigspotter,’ zegt de agent van de lokale politie. ‘Hij nam foto’s van toestellen van Thomas Cook, Tunisair en Jetair die hier landen of opstijgen en luisterde via een scanner naar het radioverkeer met de controletoren van Belgocontrol van waaruit het vliegverkeer boven ons land in goede banen wordt geleid. Opeens zag hij iets blauwigs liggen, zo’n dertig meter van de landingsbaan, hij dacht dat het een weggeworpen etalagepop van C&A was maar nee, het was wel degelijk een dood lichaam.’

‘Hier komen regelmatig wandelaars en fietsers,’ zegt Koen Buyck. ‘Indien de vliegtuigspotter haar niet had opgemerkt, zij zou vlug door iemand anders zijn gevonden.’

De onderzoeksrechter slaat het stof van haar handen.

‘Thielemans, ken je de gezinssituatie van het slachtoffer?’ vraagt zij.

Thielemans kucht, met een hand voor zijn mond, en zegt dat Priscilla Schepens uit een kapot gezin komt.

‘Broers? Zussen?’

‘Niet dat wij weten,’ zucht Thielemans. ‘Priscilla was een probleemmeisje. Zwaar geleefd, veel geleden. Een echt gerechtskindje. Moeder die niet voor haar zorgde, door de jeugdrechter in opvangtehuizen geplaatst... ’t is daar niet allemaal rozengeur en maneschijn hé, opvangtehuizen zijn geen vakantiecampen. Vuile kamertjes, groezelige gangen, rotte leidingen, geen daglicht. Ik ken er eentje zonder bad of douches. Om zich te wassen gaan de kinderen één keer per week onder begeleiding naar het openbaar zwembad in de gemeente. Priscilla had geluk: sedert enkele maanden verbleef zij in een pleeggezin, wat tegenwoordig een gastgezin heet, aan de Verbrande Brug, een gehucht aan de kanaalzone van Grimbergen. Zeven bewoonde huizen, een frituur, een café. Lege huizen worden door Waterwegen en Zeekanaal opgekocht en gesloopt. De buurt is ten dode opgeschreven, binnenkort is het daar allemaal industrie. Waarom Grimbergen de parel van Vlaams-Brabant wordt genoemd is mij een raadsel.’

‘Waarom woonde het dode meisje in een pleeggezin?’

‘Onbekende vader, moeder aan de drank, je kent dat...’ zegt Thielemans.

Nee, denkt de onderzoeksrechter, ik ken dat niet.

Tilly Peeters rolt met haar ogen. ‘Vroeger was de Verbrande Brug in Grimbergen een fijne buurt,’ zegt zij. ‘Er is zelfs een Vlaamse film over gemaakt, met Jan Decleir in de hoofdrol. Je hebt gelijk, chef, tegenwoordig is het een probleemwijk met families die er zijn gedumpt door het OCMW. Wie aan de kanaalzone woont, is aan de drank, zit aan de drugs, of aan allebei.’

‘Wat weten we over de moeder van het dode meisje?’ vraagt de onderzoeksrechter.

‘De naam van de moeder zou Mireille zijn,’ zegt Koen Buyck, ‘Mireille-meisje, zoals Nellie Rosiers in *De Collega’s* vroeger op TV.’

‘Lach niet, Koen,’ zegt Thielemans. ‘Moord is geen entertainment. Trouwens, wat weet jij van *De Collega’s* op TV? Je was niet eens geboren toen dat feuilleton werd uitgezonden.’

‘Sorry, chef, Koen vergist zich,’ zegt Tilly Peeters. ‘De moeder heet niet Mireille, ook niet Mireille-meisje, zij heet Linda.’

‘Linda Schepens?’ zegt Thielemans en wordt lijkbleek.

Zijn borst hijgt plots als een blaasbalg op en neer alsof hij buiten adem is.

‘Is zij door de politie ondervraagd?’

‘Wie?’

‘Linda Schepens. Wie anders?’

‘Nee, chef, de moeder is onvindbaar. Zij zou laatst in Waterloo hebben gewoond maar stond er nooit officieel ingeschreven. Linda Schepens had geen geld, geen kleren, geen toiletgerief, niets. Zij is vertrokken zonder iets mee te nemen omdat zij niets bezat.’

‘Verdwijnen is niet strafbaar,’ zegt Thielemans. ‘Iedere volwassene kan gaan of staan waar hij—of zij—wil. Je bent wettelijk verplicht je in te schrijven in de gemeente waar je woont maar bent niet wettelijk verplicht om je uit te schrijven wanneer je er vertrekt.’

‘Je hebt gelijk, chef, uitschrijven gebeurt ambtshalve, na verloop van tijd,’ zegt Koen Buyck.

‘Weten we iets over de vader?’ vraagt de onderzoeksrechter.

Thielemans schudt het hoofd. ‘Niets,’ zegt hij. ‘Sche-

pens is de naam van de moeder. Op de geboorteakte van Priscilla komt de naam van de vader niet voor.'

'Je hebt iets met onbekende vaders, hé chef,' zegt Tilly Peeters lachend. 'Weet je nog, vorig jaar, die zaak van spermadonors, dat waren ook allemaal onbekende vaders.'

... maar Thielemans kan er niet om lachen.

'Is het pleeggezin gescreeud?' vraagt de onderzoeksrechter.

'We zijn ermee bezig, m'vrouw,' zegt Koen Buyck.

'Och,' zegt de griffier, 'een pleeggezin hoeft geen probleem te zijn. Een trauma houdt zo'n kind er niet aan over. Zelfs prins Laurent woonde drie jaar bij een kinderloos gastgezin toen hij in Antwerpen naar school ging.'

... wat geen referentie is, denkt Thielemans.

Zie wat ervan is gekomen...

'Priscilla zat op internaat bij de paters jezuïeten in Aalst,' zegt Tilly Peeters. 'Zij volgde Sportwetenschappen. Zaterdag had zij met een vriendin afgesproken in de Abdijbrasserie naast de abdij. Zelfs de abt is er vaste klant naar het schijnt. Maar Priscilla is er nooit aangekomen.'

Enkele ogenblikken later komt de wetsdokter erbij staan, hijgend, alsof hij zonet de ING Brussels Half Marathon heeft gelopen. Op zijn bril zitten bloedspatten. Zijn zwarte overall met WETSDOKTER in witte letters op de rug zit opgerold onder zijn arm. Hij draagt een kostuum met visgraatmotief en zwaait met een instrumententas waarin zijn noodzakelijke instrumenten zitten: schaar-tjes, injectienaalden, druppeltellers, chirurgische tangen, messen, trekhaken en een Seksuele Aggressie Set of S.A.S., wat gewoon een verzegelde doos is met wattenstaafjes en fysiologisch water voor het afnemen en bewaren van speeksel, sperma en uitstrijkjes na anale of vaginale verkrachting.

‘Mijn werk zit erop,’ zegt hij en veegt het zweet van zijn voorhoofd.

‘Conclusie, dokter?’ vraagt Thielemans.

De wetsdokter glimlacht. ‘Moord hé,’ zegt hij, ‘vijf letters, M-O-O-R-D.’

Thielemans rolt met zijn ogen.

‘Had het dode meisje gedronken? Was zij gedrogeerd?’

‘Na de autopsie weet ik meer. Haar mond stinkt naar knoflook.’

‘Knoflook?’

De wetsdokter houdt zijn hand open. ‘Kijk eens wat ik onder de tong van het slachtoffer vond,’ zegt hij.

‘Twee tanden, dokter?’

‘Tanden? Nee, knoflook.’

‘Knoflook?’

‘Ja, twee teentjes knoflook.’

‘Waarom knoflook?’

De wetsdokter trekt zijn schouders op.

‘Zijn er uiterlijke littekens?’

‘Nee, niets. Enkel een tatoeage.’

‘Andere opmerkingen?’

‘Maagdenvlies compleet verdwenen,’ zegt de wetsdokter. ‘Vaginale opening is 10 centimeter diep. Er zijn sporen van sperma van meerdere mannen. Anale opening met een breedte van 5 centimeter. Geen sperma in de anus.’

‘10 centimeter vaginale en 5 centimeter anale opening, is dat veel of weinig, dokter?’

De wetsdokter lacht. ‘Op haar leeftijd? Héél veel,’ zegt hij.

‘Bedoel je dat Priscilla seksueel werd misbruikt?’

‘De autopsie zal uitsluitsel geven. In ieder geval was zij seksueel superactief ondanks haar jeugdige leeftijd. Vroegrijp, vroegrot, je kent dat. Een vaginale diepte van 10 cen-

timeter met een anale opening van 5 centimeter, dat is niet niks, hé. Een normaal meisje komt op die leeftijd hooguit aan 5 en 2 centimeter. Maar toch... zijn penis was niet de enige buis die de moordenaar in haar kutje stak: hij stak er ook de loop van zijn pistool in. Roet en zwart buskruitpoeder kleven over een diameter van zes centimeter in het schaamhaar rond de open vagina.'

De moordenaar haalt twee keer de trekker over. TAKKK-pfffiuwww-BÁMMM! TAKKK-pfffiuwww-BÁMMM! Twee oorverdovende knallen. De kogels flipperen dwars door het lichaam van Priscilla en komen er door haar schedeldak weer uit waarna warm, ranzig bloed en de havermoutpap van haar hersenen als een geiser uit de mooie ronde kogelgaten spuiten.

'Geloof me, dat deed pijn, op die plaats,' zegt de wetsdokter. 'Kogels zijn geen treinen hé, zij stoppen niet in ieder station zoals de Intercity die van Brussel-Noord langs Brussel-Centraal naar Brussel-Midi spoort en onderweg een keertje halt houdt.'

'Heeft het Forensisch Labo patroonhulzen teruggevonden?' vraagt Thielemans.

'Nee, chef, de technische politie heeft niets gevonden,' zegt Tilly Peeters. 'Een akoestisch ingenieur onderzoekt op welke afstand getuigen het schot konden horen. Of we daar iets mee opschieten, dat weet ik niet, want er zijn geen getuigen.'

Een moordenaar die patroonhulzen opraapt en doet verdwijnen, dat is geen beginneling, denkt Thielemans.

'Kijk, er vloeit geen bloed meer!' merkt de agent van de lokale politie op.

'Een lijk bloedt niet,' antwoordt de wetsdokter. 'Als het hart ophoudt met pompen, houdt het lichaam op met bloeden. Vergelijk een menselijk lichaam met een kraantje van de waterleiding. Draai het kraantje dicht en er komt

geen water uit. Ooit gehoord van Fred West in Engeland? Een seriemoordenaar. Hij verkrachtte twintig vrouwen onder wie zijn eigen dochter, sneed de vrouwen in stukken toen zij stijf stonden van rigor mortis en verstopte de lichaamsdelen onder de vloer van zijn badkamer. Je moet dat eens proberen, iemand in stukken snijden. Ik kan je verzekeren, makkelijker gezegd dan gedaan. De politie vroeg waar hij met al het bloed was gebleven. Vijf liter bloed per persoon, vermenigvuldigd met twintig, dat zijn honderd literflessen van Spa-water gevuld met bloed. Er was geen bloed, zei Fred West doodleuk. De politie geloofde hem niet en toch had de seriemoordenaar gelijk: een dood lijk bloedt niet.'

'Gruwelijk,' zegt de onderzoeksrechter hoofdschuddend.

'Gruwel is van alle tijden, m'vrouw,' antwoordt de wetsdokter. 'Neem Shakespeare. In een van zijn toneelstukken eet de koningin van Gotham met veel smaak een portie stoofvlees dat is gestoofd van de lichamen van haar eigen dode kinderen.'

'Priscilla Schepens is geen toneelstuk, dokter,' zegt de onderzoeksrechter.

'Toch niet van Shakespeare,' zegt Thielemans.

'—en ook geen portie stoofvlees,' zegt Koen Buyck.

Agenten van het Forensisch Labo in witte bodysuits van vinyl cirkelen als aasgieren rond het lijk en stofzuigeren de plaats delict met een handstofzuigertje van Söderman-Heuberger terwijl experts van het Nationaal Instituut voor Criminalistiek en Criminologie druk bezig zijn met stubben, wat een verfijnde techniek is om kruitresten op

kledij te zoeken. Zij binden papieren broodzakken om de handen van het slachtoffer. Daarna voeren zij een één-op-één taping van het lijk uit, een nieuwe onderzoekstechniek waarbij het lichaam van het slachtoffer strookje per strookje wordt afgeplakt met stukjes tape. Alle microsporen kleven op de plakband, zelfs sporen van bloed, zweet, haartjes, speeksel, snot en braaksel kleiner dan 100 micrometer—een micrometer is 0,000001 meter of een duizendste deel van een millimeter.

‘Verweerde of verdedigde Priscilla Schepens zich, dokter?’ vraagt Thielemans.

De wetsdokter trekt zijn schouders op. ‘Geen idee,’ zegt hij. ‘Straks haal ik het vuil van onder haar vingernagels, op mijn snijtafel in het lijkenhuis, en wie weet, met wat geluk, misschien...’

‘Het juiste tijdstip van overlijden, dokter, wanneer bepaal je dat?’ vraagt Thielemans.

De wetsdokter zucht. ‘Zelfs voor een arts is het bijna onmogelijk om het juiste tijdstip van overlijden vast te stellen,’ gromt hij en schuift zijn bril op zijn voorhoofd. ‘Ieder overlijden is anders en verschilt van mens tot mens. Nam het slachtoffer bloedverdunners, dan slaat de afkoeling van het lichaam in een knoop. Val je dood na hevige seks, dan treedt rigor mortis à la minute in, onmiddellijk. Maden of vliegenlarven versnellen de ontbinding. Zij vreten spieren en organen weg, wat wij skeletisatie noemen. Aan de hand van de maden op het lichaam zeg ik zo met het blote oog dat Priscilla hier twee, drie dagen ligt.’

‘Zij werd zaterdag voor het laatst gezien,’ zegt Tilly Peeters.

‘Vandaag is het donderdag,’ zegt Koen Buyck.

‘Waar hing zij uit op zaterdagavond, zondag en eventueel maandag?’ vraagt Thielemans.